

Många tänker på nåd som ett slags gudomlig valuta för att betala av våra skulder – som ett andligt bitcoin som Gud tillverkar för frälsningsrelaterade transaktioner. Det är en olycklig uppfattning som begränsar allt som egentligen menas med *nåd*. Nåd är snabbskrift för allt det goda vi har tillgång till som vi inte kan göra själva. En sådan definition av nåd frigör ordet från idéernas värld så att den täcker även skapelsen, och livet. Ingen av oss bad om att bli född, och ännu mindre tänkte vi ut och skapade en värld som är så fint anpassad för människo- och djurliv. Hela allt är nåd eller är coded med nåd – materia som vittnar om en god Gud som har goda, även vackra, intentioner för oss. Poängen med frälsningens nåd är att befria oss så att vi kan njuta av skapelsen och delta i Guds omsorg om den.

Nåd sammanfattar både Guds avsikter för oss, och Guds sätt att hjälpa oss förverkliga de goda avsikterna. De flesta av oss har inga invändningar inför påståendet att livet är en gåva men vi lever fortfarande som om det vore en serie transaktioner där vi måste hanka oss fram i konkurrens med varandra.

I dagens evangelietext uttryckte Petrus lärjungarnas osäkerhet kring om de hade valt det konkurrenskraftiga teamet. Hade de satsat rätt? Valt den bästa investeringen när de följde Jesus? Skulle *allt* som de hade försakat löna sig? Det hade börjat gå upp för honom att de hade lagt alla sina ägg i samma korg och ju närmare Jerusalem de kom desto mer verkade Jesus prata om något slags nederlag. Det verkar som Petrus hade börjat tveka på guld och gröna skogars möjlighet för team Jesus. "Vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det då för oss?"

Jag tror att sådana frågor bearbetas av varje troende människa när hängivenhets eller delaktighets kostnader känns. Finns det en utdelning

som överträffar våra insatser? Vilket mått kan vi använda för att få svaret på den frågan?

Strax före Petrus fråga i dagens text hade Jesus talat med en ung man som ägde mycket men ändå kände att han saknade något svårfångat. Efter en kort dialog rådde Jesus mannen att gå och sälja allt han hade och ge åt de fattiga för att sedan följ Jesus. Som bekant gick mannen sin väg bedrövad, för han ägde mycket.

Petrus insåg att lärjungarna hade gjort det som den unga mannen inte kunde men där och då var han uppenbarligen inte säker på om det var lönsamt. Från lärjungarnas perspektiv verkade den unge mannen som ett riktigt kap för team Jesus men Jesus hade skrämt bort honom med sitt höga krav.

Tänk om det inte är våra meriter och tillgångar som gör oss redo för tjänst i Guds rike utan, vår beredskap att släppa allt sådant för Kristi skull när det behövs. Det var inte rikedomen i sig själv som var mannens problem. Det verkar som Jesus ville komma åt hur mannens hängivenhet till sin rikedom förvrängde hans självbild.

Både Petrus och den unga mannen hörde Jesus råd som något negativt; som ett undanhållande av något gott. Men Gud har ingen intention att ta eller undanhålla det goda från oss. Tvärtom, när Jesus säger saker som sätter oss på helspänn är det enbart med gott uppsåt. En kort tid tidigare hade Jesus sagt något som förbryllade lärjungarna; något som sätter alla som är troende på helspänn, "Om någon vill gå i mina spår måste han förneka sig själv och ta sitt kors och följa mig." Jesus sade inte detta för att han är en dyster kvist, masochist eller destruktiv människa. Efterföljelsens förluster hjälper oss att bli av med det som vi verkligen skulle gynnas av att bli av

med för att leva som om livet är en gåva. Allt falskt, grymt, manipulativt, högfärdigt och sjukt som har gjort sig hemma i oss till den grad att vi inte vet hur man lever utan dessa egenskaper. När vi har blivit av med sådant blir det möjligt för oss att leva som om våra liv är de gudagåvorna som de är. Våra liv är gåvor från en Gud som inte förnekar oss något gott och som välkomnar oss till delaktighet i sitt goda och glada arbete. Tjänst är inte bestraffning eller slaveri – det är delaktighet i Guds liv, skapande och mission. Tjänst är hur vi växer i vår förståelse av livets gåvas djup och skönhet.

Jesus svar till Petrus var att lärjungarnas investering av *allt* skulle visa sig vara lönsamt. De skulle anförtros riktig makt, för genom att följa Jesus skulle de bli tjänande ledare som kan hantera makt på ett rättvist och livgivande sätt. Tjänande ledare är förstås vad Petrus och de flesta av lärjungarna blev på uppståndelsesidan av påsken. Judas hade också blivit det om han hade levt att förstå sin missuppfattning. Det är Guds godhet som förvandlar oss till goda tjänare. Det vi kommer med är vår villighet att tjäna och förvandlas. Och det är inte så att Gud avfärdar våra färdigheter och drömmar, men de behöver helgas så att de tjänar livet och inte blir destruktiva för oss och andra.

Ingen förstod det bättre än Paulus. Han är praktexemplet för beredskap att släppa allt - alla meriter och personliga fördelar för Kristi skull. Världen skulle knappast kalla hans karriärsbana för en succé men Paulus menade att livets gåva som han upptäckte i Jesus kastade omkull hans mått att värdera livet med. I Jesus upptäckte Paulus en förvandling som befriade honom från destruktiviteten som följde med hans status som en stigande stjärna bland de mäktiga. Gud använde alla meriterna och fördelarna som Paulus gav upp fast från ett helt annat perspektiv. Han fick stå inför kungar

och tala om Jesus istället för att armbåga sig fram till de mäktiga för att säkra sin plats bland dem. Han fick tala om Jesus med fångar också, som en medfånge i nådens tjänst istället för att jobba i domens tjänst. Paulus kommer vi ihåg för att han hade mycket men gav upp *allt* för Kristus och hans tjänst förändrade världen till det bättre. Visst gick Paulus genom stunder av stort lidande men Filipperbrevet är bland Paulus sista brev och det var hans gladaste brev. Hans ord uppenbarar en sansad livslust och hopp som är smittsamma. Han skrev det brevet med erfarenhetens fördel. Hans glädje över att ha gett upp allt som han trodde var det goda livet står i stark kontrast till den unga mannen som gick från Jesus och fortsatt på bedrövelsens väg.

Idag har vi inte den tiden som behövs för att utforska alla rikedomarna i dagens episteltext men det jag vill att vi ska få med oss är hoppet som kommer från att låta sig fångas av Jesu grepp och glädjen som blir till när vi öppnar oss till att tjäna Gud med vårt liv. Det innebär att vi kan släppa det svåra från det förflutna, vi kan härda ut genom det som känns svårt eller omöjligt just nu och vi kan sträcka oss mot löftet om det goda som ligger framför oss. Det Gud förvandlar oss till är mer sant än allt annat som kan sägas om oss. Och även om vi tappar eller har tappat vårt grepp om Gud, släpper Guds eviga händer aldrig taget om oss. För att livet är en gåva vi kan ta emot det med öppna händer som är redo att tjäna.